

Arrest

nr. 59 444 van 8 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat M.- C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Armeense afkomst te zijn. U bent geboren op 29 augustus 1990 in de stad Leninakan, het huidige Gyumri. U woonde in de stad Gyumri samen met uw ouders P.M. (...) (o.v. 6.658.670) en P.K. (...) (o.v. 6.658.670), en uw broer P.E. (...) (O.V. 6.640.250). Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië, het land waar u samen met uw gezin verbleef, hebt verlaten omwille van volgende redenen. Tijdens de presidentsverkiezingen in 2008 was uw vader sympathisant van Levon Ter Petrosyan. Na de presidentsverkiezingen werd hij gezocht door de autoriteiten. Hierop is uw vader gevlucht. De politie van Gyumri kwam sinds midden 2009 regelmatig langs jullie huis om naar uw vader te informeren en jullie lastig te vallen. Op 10 januari 2010 werd u door de politie meegenomen voor ondervraging. Ze wilden u overtuigen om de schuilplaats van uw vader te vertellen. Toen ze merkten dat u deze niet wist, hebben ze u enkele uren later weer vrijgelaten. In februari 2010 bent u een tweede keer meegenomen. Ze bedreigden u en sloegen u om zo de

schuilplaats van uw vader te weten te komen. Aangezien u hen ook deze keer niets kon vertellen, hebben ze u weer vrijgelaten. U kreeg hierna klachten aan uw ogen en hoofdpijn. U werd een derde keer meegenomen door de politie, waarbij de u de volgende dag werd vrijgelaten, maar waarover u verder geen details kan geven. Nadat ze u met rust hadden gelaten, heeft de politie op 19 april 2010 uw broer meegenomen naar het politiekantoor. Hij werd beschuldigd in verband met rellen die op 17 april 2010 hadden plaatsgevonden na een voetbalwedstrijd. Uw broer werd dezelfde dag nog vrijgelaten door de politie. Nadien kwam de politie nog regelmatig langs om jullie lastig te vallen. Hierop heeft een kennis van uw vader u en uw broer meegenomen naar het dorp Arapi. U en uw broer verlieten Armenië uiteindelijk op 3 juni 2010. Jullie zijn vanuit Jerevan met het vliegtuig, met jullie eigen paspoorten, vertrokken naar Minsk in Wit-Rusland. U en uw broer verbleven in Minsk tot 7 juni 2010 in een huis van Karen, een kennis van jullie vader. Op 7 juni 2010 verlieten u en uw broer Minsk en reisden in de laadruimte van een vrachtwagen naar België, dat jullie bereikten op 9 juni 2010. Diezelfde dag dienden u en uw broer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uw vader en moeder hebben u en uw broer sinds vorige maand vervoegd in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw studentenkaart en uw examenboekje voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen die uw vader kende als sympathisant van Levon Ter Petrosyan bij de presidentsverkiezingen van 2008, waardoor u en uw broer door de politie werden lastig gevallen. Daarbij verklaart u dat u door de politie van Gyumri bent meegenomen naar het politiekantoor, respectievelijk op 10 januari 2010 en in februari 2010.

U verklaarde meer dan eens het Russische staatsburgerschap te bezitten (CGVS p. 4, 6, 8, 16 en 17). Zo zei u dat uw vader de Russische nationaliteit had en u automatisch ook de Russische nationaliteit hebt gekregen. U gaf aan geen militaire dienst te hebben gedaan in Armenië, omdat u de Russische nationaliteit bezat. U verklaarde verder dat u in 2006 een paspoort kreeg uitgereikt op het Russische consulaat in Gyumri. U vervolgde dat u met uw Russisch paspoort van Armenië naar Belarus hebt gereisd. U herhaalde later nog eens dat u over een (rood) Russisch reispaspoort beschikte. Uit de verklaringen die uw vader, POGHOSYAN Manvel (o.v. 6.658.670), op het Commissariaat-generaal aflegde, blijkt eveneens dat u Russisch staatsburger bent (CGVS POGHOSYAN Manvel, p. 4 en 5). Bijgevolg dient uw asielaanvraag ten aanzien van de Russische Federatie te worden beoordeeld.

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend in de Russische Federatie (CGVS p. 16). Er kan ten aanzien van u dan ook geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Aangaande de problemen die u in Armenië zou hebben gekend omwille van de politieke activiteiten van uw vader, zij volledigheidshalve opgemerkt dat ik ten aanzien van uw vader, POGHOSYAN Manvel (o.v. 6.658.670), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft zowel het vluchtelingenstatuut als de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille van uw vaders sympathie voor Levon ter Petrosyan bij de presidentsverkiezingen van 2008 in Armenië gekend zou hebben. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vader werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name uw studentenkaart en uw examenboekje, kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien zij informatie bevatten over de door u genoten opleiding, die hier niet ter discussie staat.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat het Commissariaat-generaal ook voor uw moeder, POGHOSYAN Karine (o.v. 6.658.670), en uw broer, POGHOSYAN Edgar (O.V. 6.640.250), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. 2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); van de artikelen 62, 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tot slot stelt de verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De beslissing is uitgebreid gemotiveerd, zodanig dat niet tot een onevenredigheid tussen beide kan besloten worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat de verzoekende partij louter kritiek heeft op de inhoudelijke juistheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.15).

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4.. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar asielrelaas steunt op het relaas van haar vader P.M. (...), zo blijkt uit het verhoorverslag van 14 september 2010.

Verder kan er worden opgemerkt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift integraal de uiteenzetting overneemt van haar vader en zij dus geenszins betwist dat het zij zich beroept op dezelfde feiten.

De Raad verwijst dan ook dienstig naar zijn arrest van acht april 2011 met arrestnummer 59 442 waarin de beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in hoofde van de vader van de verzoekende partij wordt geweigerd. Dit arrest luidt als volgt:

"(...)

2.1.4. De verzoekende partij voert aan dat de commissaris-generaal in zijn beslissing enkel uitgaat van algemene veronderstellingen en eigen gevolgtrekkingen over de huidige toestand in Armenië en het allerm minst duidelijk is op basis waarvan de commissaris-generaal zich baseert. Zij merkt op dat de commissaris-generaal enerzijds erkent dat er wel degelijk ernstige moeilijkheden zijn in Armenië alsook dat de situatie al jaren lang heel onrustig en gevaarlijk geweest is, maar stelt anderzijds vast dat deze vaststellingen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève. De verzoekende partij argumenteert verder dat de commissaris-generaal stelt over "betrouwbare en gezaghebbende bronnen" te beschikken die haar even betrouwbare informatie zou verschaffen, maar specificeert niet over welke bronnen het gaat en welke informatie deze bronnen de commissaris-generaal dan wel verschaffen.

De verzoekende partij beklemtoont dat er in de bestreden beslissing wordt erkend dat er tijdens de kiesperiodes in Armenië geregeld sprake is geweest van een verhoogde spanning die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties, alsook dat dit het geval was tijdens de kwestieuze verkiezingen van 2008 en merkt op dat de verwerende partij er dan toch "gemakshalve" voor heeft gekozen om het asielrelaas als niet zwaarwichtig genoeg te beschouwen. De verzoekende partij meent dat dit toch wel volkomen onlogisch is en onverklaarbaar en argumenteert dat dit aantoon dat de verwerende partij er wel degelijk van uit gaat dat haar leven in gevaar was tijdens de verkiezingen van 2008. Dit is volgens de verzoekende partij een interne tegenstrijdigheid waar niet op wordt ingegaan.

De verzoekende partij laat verder gelden dat de commissaris-generaal ten onrecht stelt in de bestreden beslissing dat de stempel in het Armeens paspoort van de verzoekende partij een uitreisstempel zou zijn daar het een stempel betreft die enkel de authenticiteit van het paspoort bevestigt en geen bewijs is dat de verzoekende partij gemachtigd werd om het land te verlaten. De verzoekende partij argumenteert dienaangaande dat deze verkeerde vaststelling aantoon dat de bestreden beslissing uiterst onzorgvuldig is genomen en bovendien gebaseerd is op kennelijke foutieve informatie.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat de bewijswaarde van de beslissing van de recherche afdeling Shirak aangaande de vervolging van de zoon in vraag kan gesteld worden, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal wel erkent dat dit een authentiek document is, maar toch stelt dat dit niet aantoon dat de verzoekende partij nog gezocht werd. Zij laat verder gelden dat zij enkel dient aan te tonen dat haar leven in gevaar was op het moment dat hij Armenië heeft verlaten. De verzoekende partij concludeert hieruit dat dit aantoon dat de commissaris-generaal nooit de bedoeling had om het relaas van de verzoekende partij ernstig te onderzoeken.

Verder benadrukt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal geenszins opmerkingen en veronderstellingen dient te maken, maar zij bewijzen moet voorleggen waaruit op objectieve wijze kan vastgesteld worden dat de door verzoeker voorgelegde documenten zijn afkomst niet genoegzaam bewijzen, quod non.

Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting weer aangaande de formele motiveringsplicht en stelt dienaangaande dat de loutere verwijzing naar de overwegingen in haar situatie zonder de elementen individueel te bekijken onmogelijk een afdoende materiële motivering uitmaken.

De verzoekende partij concludeert uit het gegeven dat de commissaris-generaal stelt dat haar relaas niet aannemelijk genoeg is, dat er geen enkele individuele beoordeling is gedaan van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en argumenteert dat er niet anders kan dan worden vastgesteld dat de verwerende partij nooit van plan is geweest om de documenten en het relaas van verzoeker grondig te onderzoeken.

De verzoekende partij stelt vast dat aangezien er geen twijfel mogelijk is dat zij wel degelijk uit Armenië afkomstig is en zij bij een eventuele terugkeer in gevaar zou verkeren de bestreden beslissing hervormd dient te worden en zij dient erkend te worden als vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming dient verleend te worden gezien zijn professionele werkzaamheden.

2.1.5. Met betrekking tot de zogenaamde "interne tegenstrijdigheid" dient de Raad toch op te merken dat de verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing wijst er op dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met het profiel van verzoeker, met name iemand die meewerkte aan politieke activiteiten voor de oppositie en die deel nam aan de demonstratie op 1 maart 2008 te Jerevan, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit de bestreden beslissing kan geenszins worden afgeleid dat de commissaris-generaal stelt dat het leven van verzoekende partij in gevaar was of minstens in gevaar kon zijn, maar is louter een beschrijving van de algemene toestand van Armenië en hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de commissaris-generaal stelt dat "het leven van verzoeker in gevaar was of kon geweest zijn."

De commissaris-generaal oordeelde dat de problemen die verzoekende partij aanvoert niet aannemelijk zijn, gelet op de voormelde informatie op basis waarover de commissaris-generaal beschikt en dat zich in het administratief dossier bevindt, met name het document 1 in de map landendocumentatie over Armenië "Subject Related briefing" en gelet op het feit dat de commissaris-generaal oordeelde dat de neergelegde documenten geen overtuigende en concrete bewijsstukken zijn die de problemen van de verzoekende partij kunnen bevestigen. Dit document bevat alle bronnen waarop het gebaseerd is in tegenstelling tot wat verzoeker stelt.

Er is hier dus geen sprake van een "interne tegenstrijdigheid", noch heeft de commissaris-generaal er "gemakshalve" voor gekozen om het relaas van de verzoekende partij als niet "zwaarwichtig genoeg te beschouwen."

Wat betreft de betwisting aangaande de uitreisstempel op het Armeens paspoort voert de verzoekende partij aan dat dit geen uitreisstempel betreft, maar louter een stempel die de authenticiteit van het paspoort bevestigt antwoordt verweerder: "dat verzoeker zijn paspoort heeft voorgelegd dat aan hem werd uitgereikt op 15 februari 2010, op het ogenblik dat hij zich volgens zijn verklaringen schuilhield. Uit informatie terug te vinden in het administratieve dossier blijkt echter dat paspoorten in persoon moeten worden aangevraagd en bij afhaling ter plaatse moeten worden ondertekend. Voorts stelt verweerder vast dat verzoekers paspoort wel degelijk een uitreisstempel bevat op pagina 4 waardoor het niet aannemelijk is dat verzoeker door de autoriteiten wordt opgespoord. Verweerder verwijst hiervoor naar een Algemeen Ambtbericht Armenië, dd. augustus 2010, waarin duidelijk staat dat de uitreisstempel wordt geplaatst op pagina 4 van het paspoort."

De Raad stelt vast dat bovenvermelde informatie zich in het administratief dossier bevindt (zie map landeninformatie, stuk 2, (Nederlands) Algemeen Ambtsbericht Armenië) en dat derhalve uit het Armeens paspoort blijkt dat dit, in tegenstelling tot de bewering van de verzoekende partij, wel een uitreisstempel betreft.

De verzoekende partij beperkt zich louter tot de voormelde bewering, maar brengt geen concrete elementen om de motivering hieromtrent te weerleggen. Zij gaat er aan voorbij dat dergelijke uitreisstempel niet strookt met de verklaringen van de verzoekende partij die zij aflegde in het verhoor van 4 januari 2011, met name dat zij stiekem uit haar land van herkomst is vertrokken door hulp van haar vrienden. De verklaring van de verzoekende partij dat zij niet in persoon haar paspoort is gaan ophalen strookt ook niet met de informatie van de commissaris-generaal dat paspoorten in persoon

dienen te worden opgehaald. Gelet op het feit dat er wel degelijk een uitreisstempel in het paspoort van de verzoekende partij terug te vinden is en mede gelet op de informatie van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat voordat men een uitreisstempel krijgt de Armeense autoriteiten nagaan of er geen strafrechtelijk onderzoek loopt tegen de betrokkenen. De verklaringen van de verzoekende partij en de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en dat zich in het administratief dossier bevindt én de vaststelling dat er wel degelijk een uitreisstempel op het Armeens paspoort van de verzoekende partij terug te vinden ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerdde problemen van de verzoekende partij.

Wat betreft het document van de rechercheafdeling van Shirak van 28 april 2009 aangaande vervolging van de zoon van de verzoekende partij motiveerde de commissaris-generaal het volgende:

"(...)Uit de door u opgestuurde faxkopie van het document waarin staat dat uw zoon Edgar in staat van beschuldiging wordt gesteld, staat echter dat hij op 28 april **2009** in staat van beschuldiging wordt gesteld voor een misdrijf dat hij tien dagen eerder zou hebben begaan. Bovendien staat in ditzelfde document dat uw zoon Edgar persoonlijk zou hebben ondertekend dat hij officieel in staat van beschuldiging wordt gesteld (zie document 28 in groene map), terwijl uw zoon Edgar tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij niet wist of de beschuldiging jegens hem al dan niet officieel was (CGVS, p. 12). Hierdoor kan ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document, dat bovendien slechts een faxkopie is waarvan de bewijswaarde sowieso gering is.(...)"

Hieruit blijkt duidelijk dat nergens wordt gesteld in de bestreden beslissing dat dit document wel authentiek is. De verzoekende partij stelt louter dat het absurd is dat dit document niet aantoonde dat de zoon van de verzoekende partij nog gezocht wordt, maar brengt geen concrete elementen aan om de motivering van de bestreden beslissing op dit punt te weerleggen. Het loutere feit dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard niet dienstig om de concrete motivering op dit punt op overtuigende wijze te weerleggen. Dit onderdeel van de motivering blijft dan ook overeind en de Raad schaaft zich achter het voormelde onderdeel van de bestreden beslissing.

De Raad stelt ook vast dat het voorgelegde document slechts een kopie is. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde (RvS nr. 142.624, 24 maart 2005; RvS nr. 133.135, 25 juni 2004).

De Raad benadrukt overigens dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. De Commissaris-generaal is niet verplicht om de leemten in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen of om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verkrijgen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn. Opmerkingen van algemene aard zoals het gebrek aan argumenten of het gebruik van eigen veronderstellingen door de Commissaris-generaal en een omkering van de bewijslast waarbij de Commissaris-generaal zou moeten bewijzen dat de vrees van de verzoekende partij niet gegrond is, is geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad concludeert dan ook dat de Commissaris-generaal afdoende heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij weerlegt het besluit van de Commissaris-generaal in dit verband niet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

Het eerste en het enige middel van de verzoekende partij is ongegrond.
(...)"

Logischerwijze kan de verzoekende partij zich als zoon eveneens niet beroepen op dezelfde feiten.

De Raad concludeert dat de Commissaris-generaal heeft afdoende gemotiveerd dat de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij weerlegt het besluit van de Commissaris-generaal in dit verband niet. Er is geen reden om de beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

Het eerste en het enige middel van de verzoekende partij is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS